

Bert Keizer

Met al die briljante suggesties kan een angstige delirante demente vrouw helemaal niks

VINCENT BOON

In het ziekenhuis begint het gemieter

Mevrouw Frederiksen is opgenomen op de PG-afdeling in het verpleeghuis. Ze heeft helaas ruzie met mevrouw Pietersen. De onvermijdelijke confrontatie volgt: op een dag geeft mevrouw Pietersen mevrouw Frederiksen een gemene duw. Frederiksen valt en breekt haar heup. Onder het motto van de dubieuze vuistregel dat een operatie zin heeft als de patiënt nog goed mobiel was, wordt mevrouw ingestuurd. In het ziekenhuis stort men zich op de dijbeenhals waarvan de anatomische integriteit moeiteloos wordt hersteld. Maar na de ingreep begint het gemieter. Tegen elf uur die avond trekt mevrouw het infuus en de katheter eruit, ze pulkt de verse operatiewond open, wil poepen, valt uit bed, trekt de infuusstandaard van haar buurvrouw om die in paniek wakker wordt, begeeft zich halfnaakt, terwijl ze bloedt uit de wond en de urethra en de ontlasting langs haar benen druipt, richting gang, onderwijl keihard de naam van haar man schreeuwend. Personeel snelt toe en mevrouw wordt corrigerend toegesproken: u moet niet uit bed komen, zeker niet halfnaakt, niet aan de infuusstandaard van uw buurvrouw trekken, niet zo hard roepen, niet aan het infuus zitten, niet aan de katheter trekken, niet aan de wond frunniken enz. enz.

Allemaal briljante suggesties waar een angstige delirante demente vrouw echter helemaal niets mee kan en die alleen maar zullen leiden tot snel stijgend onbegrip, zo niet boosheid, bij de verzorgenden en nog grotere ontreddeering bij mevrouw Frederiksen.

Ik hoorde op de radio dat Annette Keuning, promovendus verplegingswetenschap, in samenwerking met Alzheimer Nederland onderzoek doet naar de problemen met dementen in het ziekenhuis. Men schat dat 25 procent van alle ziekenhuisbedden is gevuld met mensen in allerlei stadia van dementie. Het thema kwam mede onder de aandacht door het boek van Nicci Gerrard, *Woorden schieten tekort*, waarin ze over de lotgevallen van haar demente vader schrijft. Hij was al jaren dement toen hij moest worden opgenomen wegens een open been. Dat snap ik niet helemaal, maar goed. Familie mocht er niet bij wegens een norovirusuitbraak. Na drie weken kregen ze hem terug als een wrak. Voor de opname flakkerde het vlammetje nog wel eens, maar na de opname was het licht voorgoed gedoofd. Gerrard verknoeit geen tijd met het zoeken naar schuldigen. Haar remedie: als dementen worden opgenomen in een ziekenhuis, geef hun dan dezelfde steun die kinderen krijgen. Dat wil zeggen: sta toe dat familie, vrienden, naasten er altijd bij mogen en vooral ook dat ze de nacht bij hun geliefde mogen doorbrengen. Onder de slogan John's Campaign, genoemd naar haar vader, trekt ze langs ziekenhuizen om deze boodschap te verkondigen. Ze vertelt dat ze bijna overal met open armen wordt ontvangen, omdat artsen en verpleegkundigen in ziekenhuizen de problematiek onmiddellijk herkennen, maar niet goed weten wat ermee te doen. Laten we hopen dat we een plaatselijke variant op dit thema in gang kunnen zetten. ■